

[Godskesen.]

Der er i Betænkningen optaget nogle Mindretalsforslag, men dem anser jeg det for uforment at komme ind paa, idet jeg gaar ud fra, at Mindretallet selv vil begrunde dem. Jeg skal kun gøre en Bemærkning med Hensyn til Ændringsforslagene Nr. 3 og 4. Der er her Tale om en ganske indgribende Ændring i Sagførernes Forhold, og efter Flertallets Mening bør der ikke være Tale om en saadan Omordning, før man har anstillet nøje Undersøgelse og Overvejelse. Jeg mener, at man paa dette sene Trin af Forhandlingerne ikke kan indføre disse ganske omfattende Spørgsmaal, men at man maa afvente en nøje Undersøgelse og Prøvelse navnlig fra den højtærede Justitsministers Side.

Saa skal jeg endnu blot nævne, at naar nu dette Lovforslag, som jeg haaber, bliver vedtaget, er det Meningen, at der skulde komme et Optryk af Retsplejeloven med alle Tillægslovene, saaledes at Loven kunde fremtræde i ret overskuelig og brugelig Skikkelse. I Tilslutning til, hvad der udtales i Betænkningen, vil jeg derom sige, at det er en given Sag, at det nye Optryk maa være i nøjeste reel Overensstemmelse med den gældende Ret og paa den anden Side være saaledes, at det bliver brugeligt. Hvis det altsaa skulde vise sig, at de mange Tillægslove, der efterhaanden er kommet, nu paa det ene, nu paa det andet Punkt, har bevirket, at der er opstaaet rent sproglige eller logiske Uoverensstemmelser mellem de forskellige Dele af Loven, bør det naturligvis kunne rettes. Altsaa, Meningen skal ubetinget være den samme, men den skal udtrykkes saaledes, at der ikke kommer Modsigelse frem.

Hermed skal jeg tillade mig at anbefale de Ændringsforslag, der er stillet af hele Udvalget eller af Flertallet. Jeg nævnte allerede før, at Flertallet er noget forskelligt sammensat paa forskellige Punkter, men jeg har selv alle Steder den Ære at være Medlem af det paagældende Flertal.

Zahle: Udvalgets meget ærede Ordfører begyndte med at sige, at der i Udvalget har været et udbredt Ønske om, at hele Retsplejeloven med de gennem Aarene stedfundne Ændringer skulde optrykkes, saaledes som den fremtræder, naar samtlige disse Ændringer tages med, og han motiverede dermed, at Udvalget havde vist en vidtgaende Resignation. Jeg synes, at Motiveringingen maatte føre til det modsatte Resultat; jeg synes, det havde været mere logisk at sige, at da der i Udvalget

har været Ønske om, at man nu kunde skride til at optrykke hele dette Kompleks af Love i en samlet Skikkelse, som i en Aarrække skal være Grundlaget for vor Retspleje, har vi maattet tage under den nøjeste og mest energiske Overvejelse at faa alt det, som var mest nødvendigt, med, saaledes at man ikke ved at optrykke og som Følge deraf i nogle Aar afvise yderligere Ændringsforslag til Retsplejeloven lagde Hindringer i Vejen for Omordninger paa visse Omraader, hvor saadanne viste sig nødvendige, eller ogsaa hurtigt skred til saadanne Ændringer og da maatte betragte selve Optrykningen som værende uden nogen synderlig Hensigt.

Der er især eet Punkt, som jeg synes, det er paatrængende nødvendigt at faa med ved Ændringerne i den bestaaende Retsplejeordning, naar en saadan Optrykning finder Sted; det er en Omordning af vort Sagførervæsen. For Tiden har vi jo flere forskellige Slags Sagførere, og Antallet af disse Arter bliver ikke synderlig formindsket, naar Flertallets Ændringsforslag vedtages. Man har Underretssagførere, Landsretssagførere, som efter denne Ordning faar Lov til at møde for Højesteret, og Landsretssagførere, som ikke har Lov til det, og man har Højesteretssagførere; og denne Oprensning er ikke en Gang udtømmende. Jeg synes, at inden man optrykker Retsplejeloven, burde man i alt Fald have bragt Bund og Orden i Sagførervæsenet, saaledes at det var ordnet paa en for hele Befolkningen forstaaelig, klar og sund Maade. Det vilde det blive, hvis man vedtog de Ændringsforslag, jeg har haft den Ære at opstille i Betænkningen. Det vilde da blive saadan, at der i Virkeligheden kun var een Slags Sagførere, som udgjorde hele Stammen af Sagførerstanden. Det var Landsretssagførerne. Saa var der nogle unge Sagførere, som i en kort Aarrække var Underretssagførere, men som efter 3 Aars Forløb kunde indstille sig til Landsretssagførerprøven og altsaa blive Landsretssagførere. Og endelig vilde der være nogle faa Højesteretssagførere, som maatte have til Opgave at møde for Højesteret i de Sager, hvor vedkommende Part enten havde haft en Landsretssagfører, der endnu ikke kunde møde for Højesteret, eller ikke ønskede sig repræsenteret ved Højesteret af den Landsretssagfører, vedkommende Part havde haft for Landsretten. Naar man havde været Landsretssagfører eller Overretssagfører — disse falder jo efterhaanden bort — i 5 Aar, skulde man have Lov til at give Møde i Højesteret i